

Chamonix Climbing trip 2008...

Een 1ste week in Chamonix heeft ons al véél bijgebracht... Positief of negatief daar ben ik nog niet echt uit! ☺ Maar misschien moet ik beginnen daar waar de harde les zich al aankondigde...

22 april – Brussel

Ik krijg een telefoontje van Sam om te zeggen dat onze tourski's niet mee mogen op de Eurolines-bus. Klote! Maar ach, we doen het dan wel zonder tot iemand ze kan meepakken. Geen probleem. Wel dus... ☺

24 april- Chamonix

Samen beslissen we om in te stijgen naar de Leschau winterhut om daar 3-4 dagen te blijven en op de Petit Jorasse te klimmen. Omdat we budgetair erg krap zitten besluiten we om het Monteners treintje niet te nemen en dus echt vanuit Chamonix te starten. Dat betekent 16km – 1400Hm – 25kg rugzak die overwonnen moeten worden. Moet lukken! Vol goede moed starten we om 11u 's namiddags (!) beneden in Chamonix. We halen nog wat herinneringen op aan een verhaal dat we over de beroemde topalpinist Andy Kirckpatrick gelezen hebben. Die is er in zijn 3 eerste winters in Chamonix niet in geslaagd om de Leschau te bereiken. Waarom? Wel...

Na 2u staan we zonder al te veel problemen aan het monteners station op de Mer De Glace. Het steilste stuk zit erop dus vanaf nu moet het beter gaan. Helaas, vanaf hier missen we de tourski's erg hard. We moeten nu hard vechten en sporen voor elke meter. Telkens zakken we met onze 25kg zware rugzak enkel/kniediep in de sneeuw. Het wordt een helse lijdensweg tot aan de Leschau. De laatste 4km zien we de hut al liggen, maar we kunnen elk maar 50m sporen alvorens om afwisseling te moeten vragen. En elke 100m rusten we uitgeput minutenlang op onze stokken. Een passerende gids vraagt nog terloops of we toevallig 'Polen' zijn. (Die staan bekend om hun rare, harde dingen die ze in de bergen doen) Uiteindelijk bereiken we de rotsen waar de hut ligt, nog zo'n 50Hm... Het is intussen 7.30u 's avonds, we hopen om 8u in de hut te zijn.

Wederom helaas! Terwijl we overvallen worden door een hagelbui beginnen we over het lawineveld, dat uit de bovenliggende couloir gekomen is, te sporen naar de via ferrata die naar de hut leidt. Deze ligt echter bedolven onder lawinegevaarlijke sneeuw, waardoor we bepaalde passages zelfs provisoir moeten afzekeren. Geen van beide zijn we op ons gemak hier. De sneeuw op de steile terrassen is nat en zwaar en lijkt ieder moment te kunnen beginnen schuiven. Meer dood dan levend bereiken we, volledig doorweekt, om 9u de hut. 10u sporen hebben het uiterste gevergd van ons. We weten dat we nog sneeuw moeten smelten en, bijna voor het 1st die dag, iets moeten eten. Het gaat allemaal erg moeizaam en we vallen bijna in slaap op de tafel. Klimmen zal niet voor morgen zijn...

Een welgekomen rustdag!

Zalig niets doen, beetje kijken naar de locals die door een vette couloir skiën...aah! Morgen hopen we naar de Petit Jorasse te geraken. 'S Avonds arriveren er nog 3 Franse en 4 Engelse toerskiërs. Ze kunnen er niet echt bij dat we helemaal te voet naar hier geraakt zijn. En ze zien zeker niet in hoe we ooit de Petit Jorasse zullen halen en dan terug naar Chamonix zullen geraken. Wanneer ze dan 's avonds vragen of we niet al vertrokken moesten zijn en er hartelijk bij lachen beseffen we dat ons plan inderdaad onmogelijk is. Naar de Petit Jorasse is het nog eens 800Hm sporen. FUCK! We besluiten dan maar wijselijk om de dag erna af te dalen. Vroeg in de ochtend deze keer, zodat we niet te diep inzakken. 4u later zijn we terug in Chamonix. Het was een harde les... ☺

28 april

Deze morgen, ik moet het toegeven, sloeg de depressie toe. Of nee, 's morgens begon nog goed. We waren afgezakt naar Les Gaillands om wat te sportklimmen. Maar na 1 route (3 lengtes met een pittige 6a barst) begon het te regenen. Pfff, wachten op de bus dan maar...(en daar begon de depressie) Even later stopte het echter met regenen en besloten we terug te gaan klimmen. 1 pittige 5b later kwam de regen echter met bakken uit de lucht. Nu was de depressie compleet. En wat doet een depressieve klimmer dan?? Gaan shoppen in de buitensportwinkels van Cham! ☺ Daar ontmoeten we dan nog toevallig dé Guido die 'onze' Khan Tengri al beklommen had. Warempel ook spantiks (onze expeditiechoenen) aan het passen. Blijkbaar gaat hij deze zomer eerst naar denali om dan Pobeda te proberen. (Straf!) Hij heeft alvast beloofd om zijn verhaal te komen doen met een fles wijn... (na menige hint) En dan ontmoeten we plots nog 2 belgen, die we herkennen uit de klimax. Zo wordt het hier nog gezellig!

And last but not least, vanaf 2 mei geven ze uitstekend weer! Eindelijk. Donderdag zullen we instijgen en dan hopelijk Gabarou-albinoni en Valéria klimmen. En voor het 1st proberen om de tent op de Vallée Blanche te zetten. Hop, weg depressie!

(Misschien nog deze kleine sportklimanekdote: "Het gebeurde op de frendo-pijler, in het Gailland gebied wel te verstaan. Op de relais boven aangekomen sta ik aan Sam uit te leggen hoe ik me soms, uit onoplettendheid, helemaal uitbind alvorens te rappellen en dan ongezekerd op de relais sta. Bij deze een plateau van 60*40cm zo'n 60m boven de grond. Terwijl ik dit uitleg doe ik alsof ik het weer voorheb en al gesticulerend leun ik naar buiten alsof ik dan in mijn leeflijn hang...tot mijn oog plots op mijn gordel valt...waar niets van beveiliging meer aanhangt. Blijkbaar was het me weer overkomen! Ik moet het toegeven...ik schrok er zelf een beetje van! ☺)

1mei

Eindelijk kunnen we naar boven. Gepakt (30kg) vertrekken we samen met de andere Belgen. Nog even gieren als ze boven beseffen dat ze WC-papier vergeten zijn. En ik ga helemaal stuk als ze dan laconiek verkondigen dat ze wel sneeuw zullen gebruiken... ☺ Maar goed, onze wegen scheiden hier. Zij gaan onder de Cosmique staan om de Goulotte Chère en de Contamine-Grisolle te doen, wij trekken verder naar Point Lachenal om van daaruit Gabarou op de Tacul en Valéria op de Petit Capucin te doen. Waarom iedereen samentroept onder de Cosmique en wij hier helemaal alleen staan is ons een

raadsel. Kuddegeest of zien wij iets over het hoofd? (Later blijkt het 2de het geval. De wind raast over de col en geselt ons elk uur van de nacht en vult onze vers gegraven tent put weer met sneeuw. Nou ja, weer iets geleerd...)

Om 4.30u loopt de wekker af, in de hoop om 5u vertrokken te zijn. Maar de kou en het sneeuw smelten doen dit uitlopen naar 5.30u waardoor we in de aanloop voorbijgeraasd worden door 2 Duitse toerskiërs die ook Gabarou gaan doen. Even balen toch, al is het echt maar voor even, dankbaar dat zij een spoor trekken in de 30cm poeiersneeuw. Ook bij het klimmen laten we ze voor ons vertrekken. Gabarou is nog niet gespoord en met zo'n 300m couloir 55° en 30cm sneeuw is dat geen pretje... ☺ Maar ze doen dat goed. Achter ons komt nog een cordé Fransen, man en vrouw, die heel vriendelijk zijn.

Na 300m komen we aan de goulotte. Ziet er goed uit, en we starten vol goede moed. Algauw blijkt de cordé voor ons echter uit 1 goeie en 1 erbarmelijke ijsklimmer te bestaan. Het is ronduit gevaarlijk om hierachter te blijven. (De man in de 3de cordé is zwaar geraakt op de neus door vallend ijs en zij moeten rappellen. Getuige het vele bloed dat ze op de sneeuw achterlaten.) In een poging om dit te vermijden besluit Sam om voorbij te steken via een zijgoulotte. Dit blijkt echter stevige kost te zijn. Het begint met 85° niet uitgeslagen ijs om dan over te gaan in...geen ijs?! Als Sam dit roept

denk ik bij mezelf da hij overdrijft (ik had beter moeten weten) en antwoord ik dat het wel zal lukken. Nou, dat was echt een mottige passage! Traverseren over een meter rots zonder grepen en een courant gebrek aan ijs...Stressy! Maar missie toch half geslaagd, vanaf nu heeft enkel de naklimmer nog last van de erbarmelijke. Voor de rest is Gabarou wel mooi, al had ik er misschien wel wat teveel van gedroomd en ze zo mythisch gemaakt. Maar kom, de smet van An en Yannick is dan toch weg! (Zij hadden deze route enkele weken eerder geklommen.)

Na een lange...lange rappel route en een zware klim terug naar de tent kunnen we nog 3u sneeuw smelten, kaka doen, schoenen kuisen, sneeuw smelten, pipi doen, schoenen kuisen, sneeuw smelten, 1 liter ad fundum drinken om ons vocht op peil te houden (wat jammerlijk mislukt), pipi doen, schoenen kuisen en eindelijk gaan slapen. In een overvolle slaapzak gevuld met handschoenen, kleren, drinken en (de van sneeuw ontdane) schoenen zodat deze morgen droog en niet bevroren zijn. It's a hard knock life...in a tent on the Vallée Blanche!

Opnieuw loopt om 4.30u de wekker af en deze keer zijn we wel om 5u weg. Het is een lange aanloop naar Valéria en de harde wind heeft elk eerder gemaakt spoor uitgewist. Toch komen we als 1ste aan, op de voet gevolgd door de 'man-vrouw'-cordé van gisteren. Sam vertrekt om de rimaye te passeren en dan normaal een sneeuwcouloir in te duiken. Deze is echter veranderd in een regelrechte blanke ijswaterval die nog niet uitgeslagen is. Normaal is deze couloir in 2*60m te beklimmen, maar wij doen hem in 3 omdat onze kuiten zo branden. Hard, blank, soms héél dun ijs...het blijft moeilijk klimmen. We vloeken dan ook een pak af op Valéria... ☺ Gelukkig wordt dit stuk gevolgd door 350m van het mooiste goulotte klimmen dat ik al gezien heb. Lange 'makkelijke' stukken (75°) met goed ijs worden afgewisseld met steile (85-90°) mixte klimmen op héél dun tot geen ijs. Zowel Sam als ik moeten hier véél van ons weinige kunnen vergen om boven te geraken. Maar hoe mooi!!

Uiteindelijk wordt de pret nog bijna bedorven als we op de voorlaatste relais zien dat onze instijgcouloir volledig schoongeveegd is door een enorme lawine veroorzaakt door een ingestorte serac. Klote, onze rugzak stond daar!? Veel onzekerheid dus, tot we beginnen rappellen en zien dat de lawine onze rugzak op 7m na gemist heeft! Dat was close... ☺ En zo is Valéria toch de mooiste goulotte die ik tot nu toe al beklommen heb!

Nog 2u later als gisteren belanden we uitgeput in onze tent en omdat we weten dat we

nog 3u sneeuw smelten, schoenen kuisen, nou ja, je kent het wel, voor de boeg hebben besluiten we om morgen af te dalen. Onze vrienden hadden dat trouwens gisteren al gedaan na de Contamine-Grisolle succesvol afgerond te hebben. Wondermooi...maar wel erg pittig vonden ze hem. Of het dat was, het harde leven in de tent of gewoon het gebrek aan WC-papier dat hen eerder als gepland naar beneden dreef...ik weet het niet?! ☺ Mooi gedaan toch!

4 mei

De klim naar de aiguille de midi laat zich weer gelden (waarom bouwen ze die lift toch zo hoog?), maar valt nog redelijk mee. Ik heb er hier al zwaarder zien sterven. Nog net op tijd beneden voor brood, kaas en cola...de 3 geneugten van het leven op zo'n moment. En vermits Sam niet kapot te krijgen is laten we al ons gerief even drogen, om het dan weer in te pakken om morgen in te stijgen naar de Albert 1^e hut gelegen aan...de Chardonnet en de arrête Forbes. Die wou ik al lang doen, maar het zal niet voor nu zijn. We gaan de noordwand proberen via de goulotte Charles-Bettembourg. Hopelijk lukt het, maar het zal snel moeten gebeuren. Ze voorspellen onweer in de namiddag dus het plan is:

2u 's nachts vertrekken in Albert 1°
4.30u 's nachts beginnen klimmen
1u 's middags op de top
En dan hopelijk nog op tijd terug in de hut geraken...

De instijg naar de hut is weer een véél te lange wandeling, waarbij we dan nog de foute weg kiezen (niet dat er echt een weg is). Maar het betekent wederom sporen in diepe natte sneeuw. En ik weet het, hebben we dan niets geleerd van onze namiddagtocht naar de Leschau? Toch wel, maar de bussen wouden niet meewerken... ☹ Uiteindelijk komen we om 4u aan in de prachtige verlaten hut. Zalig zo'n comfort (keuken, living, badkamer, 5slaapkamers en een zonneterras) voor ons alleen. En al gauw blijkt dat ook mijn hygiënische normen aan het vervagen zijn. In het begin wou ik nog dat de gesmolten sneeuw even kookte zodat alle bacteriën dood zouden zijn. Nu tappen we ons water of vanonder een hoop verdord gras en mos met sporadische geitenkeutels rondom verspreid. Volgens Sam kan dit geen kwaad zolang ze niet warm liggen te worden in de zon?! Normaal stond er voor morgen een kleine koers op het programma, maar de instijg, het voorspelde 'orage menacant' en ons gebrek aan motivatie voor zo'n kleine koers zorgen voor een rustdag morgen. Beetje genieten op ons zonneterras...

Volgens plan staan we de volgende nacht om 2u op. De instijg naar de Chardonnet blijkt nog langer als gedacht. Uiteindelijk kunnen we om 6.30u beginnen klimmen. Sam overwint de makkelijke rimaye, maar wat daarna komt is allesbehalve makkelijk. 180m bikkelhard watervalijs waar nog geen mens blijkt te zijn doorgekomen. Verlaten valleien hebben zo ook hun nadelen. Ik start vol goede moed en klim 60m van het zwaarste dat ik al geklommen heb! 75-85° steil hard ijs met twee 90° passages. Je moet al erg hard opletten waar je slaagt of het breekt allemaal af, en als je bijl er dan inzit krijg je hem er bijna niet meer uit. Hard labeur! Maar toch, ik heb er zin in en klim voorbij een mogelijke relais om toch maar 60m te klimmen en zo wat snelheid te maken. (We willen het slechte weer van deze namiddag voor zijn.) Moe, maar voldaan bouw ik een twijfelachtige relais op klemblokken, er was niet genoeg ijs voor één op ijsvijzen, en laat Sam nakomen. Gelukkig is Sam in even goede vorm en klimt hij vervolgens ook zijn 60m uit. Als ik nakom blijkt pas hoe koud het in deze noordwand is. Mijn handschoenen zijn bevroren van het zekeren en als ik een ijsvijs wil uitblazen blijven mijn lippen eraan hangen. Gelukkig hebben we onze expeditieschoenen aan, waardoor ik wel warme tenen heb. Nog een 3de lastige lengte en dan zijn we bijna uit de goulotte om aan het mixte-stuk te beginnen. Weer heb ik relais op 1 ijsvijs omdat er geen 2de in wil, zo hard is het ijs. Maar ik stel Sam gerust: "Er zitten nog 2 micro nuts achter een holle schel als back-up!" ☺

Positief is ook dat we ondertussen al een sling, maillon rapide en een ijsvijs rijker zijn. Waarschijnlijk van de mensen die hier vroeger waren. Hun verslag in het OHM beschreef hoe ze het op dit punt niet meer zagen zitten en afdaalden. Waarvoor dank alleszins! Maar goed, onze toer om een stommiteit te begaan. We missen de goulotte om in het mixte-stuk te belanden. Ik probeer nog wel te traverseren, maar dat is niet echt mogelijk. Terug naar beneden dus, wat veel tijd kost. Gelukkig is het mixte-stuk makkelijker en kunnen we terug wat snelheid maken. Sam klimt een mooie goulotte 65°, ik een

sneeuwveld 55°, Sam een mooi drytoolstuk op 2 evenwijdige barsten en een goulotte 75°, waarop ik, stevig vermoeid intussen, aan de uitklim mag beginnen. En dat is geen cadeau! Ik vertrek verder in de goulotte tot ik aan een soort van sneeuwcorniche 85°-90° kom. En daar loopt het bijna fout. Plots gaat het ijs over in, of diepe poeiersneeuw, of 3cm ijs op rots zonder grepen. 4m boven mijn laatste ijsvijs sta ik hier wat te stressen tot zowel mijn ijsbijlen als mijn crampons hun grip verliezen. Onder het slaken van een verschrikte kreet schuif ik naar beneden. Gelukkig maar voor 1m tot ik plots weer grip heb. Toch erg spooky! Ik besluit af te klimmen en het langs de linkerkant over een meer rotsig stuk te proberen. Daar geraak ik er wel door, maar de sling die ik er als zekering plaats komt me al snel achterna... Op het randje van mijn mentale kunnen maak ik 20m verder relais. Eindelijk gezekeerd! Dit toch liever nooit meer... 15min later staan we op de top van onze 1ste noordwandje. Hij heeft ons alles gegeven wat ik ervan verwachtte. Berehard, berekoud, maar supermooi!!

Tijdens de afdaling moeten we nog 2* rappellen en, zoals zovaak, zit het touw nog 2* vast. Telkens weer omhoog klimmen na een dag van 12u, het doet pijn. Maar om 3u staan we eindelijk terug op de begane grond. Beproeving voorbij denk je dan, tot ik plots

in de rimaye, die ondergesneeuwd lag, zak. Zonder erg, maar het is toch verschieten. Een lange wandeling later komen we aan in 'onze' hut. Nou ja, 'onze', die is ondertussen al stevig volgelopen. Ondermeer door 2 Nederlanders. We geraken aan de praat en ze vinden het zonder meer "erg straf" om na 1week ijsklimmen (onze MC stage) al zo'n route's te durven klimmen. Tot ze horen dat we van MC zijn. Één van hen heeft Sanne horen spreken en was onder de indruk...Nu nog iets meer dus!

Up next: De Leschau en de Petit Jorasse... Yep we gaan er nog is voor! ☺

Maar vermits er slecht weer op komst is moeten we nog 2 dagen wachten. Suckt Altijd! Al is het deze keer iets minder erg. Gisteren heb ik immers de 6b+, die al vanaf onze aankomst mijn ogen uitstak, geklommen. Zalig, 6b+ sportklimmen is een mooie prestatie voor mij! Ook de volgende dag gaan we sportklimmultipitchen, ergens in Vallorcine. Raar gebiedje, erg ingewikkeld routeverloop. Het enige dat zeker is, is dat we 2 mooie 6a barsten geklommen hebben. De route ernaartoe?? Dat ligt ergens tussen 3a en 7a... Teveel haken en relais om nog maar iets terug te vinden.

Een kleine trainanecdote: Hetgeen op de heen- en terugweg gebeurde blijft wel lachen. Toen we hier aankwamen kregen we op de camping een "carte d' hote". Daarmee mag je gratis op bepaalde bussen en treinen, waaronder die naar Vallorcine dus. Je moest wel een begin- en einddatum invullen, maar dat hadden we nog nooit gedaan. Nu vroeg de conductrice echter expliciet om dit wel te doen, anders was het niet geldig... Zaag! Een scheef lachje naar Sam en we vullen beide 31/12/08 in als einddatum...nou ja, als ze zo'n kaartje aan 2 lowbudgeters geven die nog vaak terug zullen komen naar Chamonix?! De conductrice bekijkt ons kaartje nogmaals,

trekt een scheef gezicht en loopt gefrustreerd weg. ☺ Hoe dan ook, op de terugweg van hetzelfde laken een broek. De conducteur bekijkt ons kaartje, kijkt ons cynisch aan, leest nogmaals hardop 31/12/08 en trekt een zuur gezicht. We slagen er nog net in om serieus te blijven tot hij weg is en barsten dan in lachen uit... Die was niet tevreden! Als dit zich de volgende morgen nog eens herhaalt met dezelfde conducteur en een collega is voor hun echt de maat vol. Ik denk dat er volgend jaar andere regels voor het kaartje zullen gelden?!

12 Mei

Maar wij zijn gelukkig alweer op weg naar de Leschau. Instijgtijd vorige keer: 10u, instijgtijd deze keer: 3u... En we worden zelfs beloond met chocola, soep en snickers die andere mensen hier achtergelaten hebben. Zo bevalt de Leschau me wel! We zijn hier ook weer helemaal alleen. (Volgens mij klimt iedereen hier aan de aiguille de midi, omdat de rest te ver instijgen is?!) En die instijg belooft ook voor morgen nog, vermits nog niemand een spoor naar de Petit Jorasse getrokken heeft. We zien wel, voor de 2* terugkeren zonder route is geen optie!

We vertrekken die nacht om 2.30u 's nachts, pikkedonker en ijskoud. Met een ijzige wind die ons recht in het gezicht blaast, pijnlijke ijsdeeltjes met zich meevoerend. Zo'n 3u later staan we onder aan onze route. Terwijl we meer en meer doordrongen raken van de kou maken we ons klaar. We weten nog niet exact waar onze route loopt, de wand ziet er erg droog uit. Waarschijnlijk schoongeblazen door de harde wind, en lijkt niet echt op de tofotografie. Er is echter toch maar 1 plaats waar we mogelijk de gigantische open rimaye kunnen overwinnen. Sam's specialiteit! Hij mag 1st door diepe opgewaaide sneeuw ploeteren om dan via een mixte, nou ja eerder drytool, stuk de rimaye over te steken. Deze 10m duren zeker 20min en zelfs met mijn donsjas sta ik te verkleumen door de snijdende wind. Voor Sam is het nog erger, zijn handen zijn ijskoud bevroren en, gegeseld door de gigantische spindrift, probeert hij ze op te warmen. (Zo te horen gaat dat vergezeld van helse pijnen...)

Uiteindelijk maakt hij relais en kan ik nakomen. Nu begrijp ik waarom het zolang geduurd heeft. Zelf al naklimmend is de rimaye erg moeilijk en stresserend. Eens op de relais beginnen we onze route te zoeken. Duidelijk niet in dit couloir, dus besluit ik zo'n 30m naar links te traverseren in de hoop in het volgend couloir onze route te vinden. Ik ben net het couloir door, zonder een zekeringspunt te vinden, als ik voel dat Sam hard aan mijn touw staat te trekken. Ik moet mijn beide ijsbijlen diep in de sneeuw graven om niet uit de route getrokken te worden. Onder me wachten immers de open rimaye en een pendel naar de rechtse rotspijler. Ik wil Sam al gaan verwijten, als ik zie dat het niet Sam, maar een gigantische spindrift/lawine is die door het couloir naar beneden raast en me eruit dreigt te sleuren. Even later raast ze ook door mijn couloir en ettelijke minuten sta ik me zo vast te klampen aan mijn bijlen. Wensend dat ik een zekering had. Uiteindelijk bedaard het een beetje en komt Sam naar me toe. Wat overleg later besluiten we te rappellen vooraleer we nog dieper in de problemen komen. Onze route ligt duidelijk te droog. In de topo stond wel 'peu de glace avec roches affleurisants', maar dit is eerder 'roches avec peu de glace affleurisants'. Bovendien staat er teveel ijskoude wind, mijn gezicht is ondertussen bevroren en zijn de constante spindrift/lawines te gevaarlijk.

Omdat we niet weg willen zonder een route, besluiten we de enige lijn waar nog iets of wat ijs in lijkt te liggen te proberen. Goulotte NW III 4 350m Nog even verder instijgen en dan mag Sam zijn 2de rimaye van de dag overwinnen. Weer geen makkie, zo'n overhangende sneeuwcorniche, maar niets vergeleken bij de vorige. Lengte 2 neem ik voor mijn rekening. Het is raar klimmen, het ijs is precies karton en klinkt er hol. Al snel blijkt dan ook dat ijsvijzen hier niet veel nut hebben. Je kan ze wel plaatsnemen maar... de eerste 6cm zijn goed, maar dan komt er 10cm lucht en dan de rots. Gelukkig hebben we de nuts mee en zijn de relais geëquipeerd. Lengte 3 is zowat de sleutelengte van de route. 20m – 85°ijs, normaal geen groot probleem meer voor ons, maar als het ijs voor 2m ontbreekt en de rots zo vlak als een spiegel is...tja. Sam doet zijn uiterste best maar 15min later is hij er nog niet over. Het enige dat hij bereikt is dat er nog meer ijs verdwijnt. Ijs dat onder andere op mijn knie, schouder en wenkbrauw beland. Ik moet toegeven dat ik het altijd lastig te verdragen vind om al dat ijs op me te krijgen, maar dat hoort er nu eenmaal bij. Wat er daarna afkomt wil ik echter liever niet meer meemaken. Het begon met een soort zoevend en kloppend geluid ver boven me... Ik kon het niet echt plaatsnemen tot de lucht gevuld wordt met ijs- en rotsblokken ter grote van een stevige vuist die razendsnel naar beneden suizen en ketsen. Sam staat veilig, maar ik sta recht in de vuurlinie.

Ik maak me zo klein mogelijk en bescherm mijn gezicht en, nou ja andere vitale onderdelen zo goed als ik kan. Centimeters naast me ketsen stenen en ijs af, tot ik plots een enorme klap op mijn borstkas krijg, geraakt door een vuistgrote steen. Even alle lucht uit mijn longen en de schrik om het hart, maar ik ben gered door de enorme voorraad koeken die ik altijd meesleur. Deze staken verzameld in de borstzakken van mijn jas en hebben de klap opgevangen. Maar toch, tussen mijn borstkas en gezicht scheelt het zo'n 10cm, dit was close. Mijn zin om verder te gaan is dan ook miniem. Ik roep nog: "Tijd om naar huis te gaan!" Maar hij heeft geen last gehad van de stenen en gaat volhardend door. Uiteindelijk slaagt hij erin, na 30min, om de passage ijs-artificieel te klimmen. (Of dit een bestaande sport of een nieuwe discipline is weet ik niet echt) Het komt erop neer dat hij, in het weinige ijs dat zich nog onder een overhangende rots bevindt, 3 ijschroeven op één meter te zetten. Redelijk lastig voor de naklimmer met rugzak, maar chique gedaan. En gelukkig was dit het moeilijkste stuk! Van hieraf aan stond er: "climb out the couloir". Eitje! Nog een lengte of 2-3 zegt Sam, uiteindelijk blijken het er nog 6 te zijn. Maar uiteindelijk op de petit Jorasse, hier was ik voor teruggekomen! ☺

Gelukkig zit snel rappellen er bij ons ingestampt en gaat dat vlot. Nog even schrikken als een relais waar ik wel gaan inhangen niet echt koosjer blijkt te zijn. Noem het de klimmersvorm van vrouwelijke intuïtie want, hoewel ik dat anders nooit doe, wil ik deze relais toch wat nader bekijken. Bleek het een volledig rot touw te zijn waar een nog 1mm dunnen streng van overschiet dat achter een losse rotspunt gestoken zit. 2° maal dicht bij het ziekenhuis vandaag. Om 6u 's avonds zijn we terug in de hut. Zo'n zware koersen zijn vloeken als je erin zit, maar als je er goed uitkomt ben je weer een stuk ervarener en hou je er fantastische herinneringen aan over!

Vermits we geen vermoeidheid meer kennen, ahum ahum, gaan we morgen nog instijgen naar de couverte om couloir whympers te klimmen op de Aiguille Verte. Weer vroeg uit onze nest (slaapzak kan je dat niet meer noemen na er 3 weken continu en vaak stinkend in geleefd te hebben.) en op naar de couverte. 500Hm af, 800Hm weer op. En altijd weer die ladders om het afsterven van de gletsjers te compenseren. Soms heb ik het gevoel dat ik meer ladders als ijs geklommen heb...

Als we dan uiteindelijk in de couverte aankomen is het daar allesbehalve rustig. De flikken zijn er op oefening en zij zeggen dat het weer zal omslaan morgen. Vermits de koers op de Aiguille Verte stevig lang is (we moeten om 0.00u vertrekken) baart ons dat wel zorgen. Even later worden alle flikken teruggevlogen naar Chamonix en blijven we alleen achter. Uiteindelijk zullen we om 0.00u beslissen om niet te vertrekken en af te dalen naar Chamonix. Een pijnlijke en moeilijke beslissing, maar ook de enige juiste blijkt als het die dag helemaal toeslaat boven Chamonix.

Zijn we dan toch wat slimmer en ervarener geworden?!? ☺